

Румен Леонидов

**РУМБОТАВЪР
RUMBOTHAURUS**

СТИХОВЕ (1976–1996)

София, 2013

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“ и издателство „Факел“.

Рисунка на IV корица:
Кольо Карамфилов, 2013

© Румен Леонидов, автор, 2013
© Издателство „Изток-Запад“, 2013
© Издателство „Факел“, 2013

ISBN 978-619-152-274-3
ISBN 978-954-411-196-0

РУМЕН ЛЕОНИДОВ

РУМБОТАВЪР

СТИХОВЕ (1976-1996)

Съдържание

Митнос / Вярвания

„Защото аз съм вече Румботавър...“	11
Монолог	12
Не може празникът без мене да започне.....	14
Пред очите.....	16
Аз съм свидетелят.....	17
„Предпочитам да не виждам...“	21
Губя чувства	22
С върха на езика.....	23
Пълнолуние.....	24
Звънец.....	26
Пълнолуние	27
Усмехната планета	28
Когато приятелите – пияните ми ангели запеят... ..	29
Какво да ви изпея за спирачките?.....	31
В Коньовица, на улица „Манхатън“... ..	33
Колкото повече остаряваш... ..	35
Възпявам мързела на талантливия... ..	37
За бялата душа на мълчаливеца... ..	39
Аз и мухите.....	41
Нежелано лице	42
Мизерия.....	43
Мой малък, уплашен по рождение човек... ..	44

SIGNUM RERUM / Домашна книга

Нощта на продавача.....	49
Разминаване.....	51
Скъпа, недей да сънуваш Париж!.....	53
Черен връх	54

Хайде да разходиме ботушите...	56
Птица.....	58
„Този може да се пусне на свобода..“	59
Спящият палач.....	60
Песента на врабеца	68
„Смисълът на безсмислието..“	73
Изумени жертви	74
В 8 часа.....	75
Анализи.....	77

VARIA / Разнообразности

Братя	81
„Голям и малък..“	83
Камък в блатото.....	84
Втори камък в блатото.....	85
Бийте, камилиари!	86
Дяволска гърбица.....	87
Устата на хората, които обядват..	88
На Централна гара...	89
Знаци.....	91
„Преуспелите простаци са диктатори..“	93
Безсмъртието на посредствения миг	94
Край умиращото време.....	95

УМВРАЕ / Най-тъмната част на сянката

Нашествието на младите гъсеници започна...	99
„Къде отлитат гласовете ни..“	102
В деветия кръг на рая.....	103
Видения	108
Убийството на Теди	109
Между един вик и едно събуждане	110
„Вход свободен“	111

Хвърчило	112
Убийци на мечти	115
Къщата на съновиденията	117
Идва черният смок на нощта стокилометров... ..	118
Когато календарите се слоят във един... ..	120
Сценарий за сън.....	122

VIA SACRA / Свещеният път

Под мантията на вярата	129
Загуба на паметта	130
Декември	131
Страх.....	133
Не се чете	134
Ужасно удоволствие	135
Първи утопии	136
Втори утопии.....	138
Трети утопии	140
Tabula rasa	142
Лудолфово число.....	143
„Най-удобна дреха за джуджета...“	144
Свещеният път	145
Плачеш ли, живот, плачеш постоянно... ..	146
Животът продължава да ни превъзхожда... ..	147
Край на митологията.....	149
Децата на Лаокоон	150
В задния двор на нощта	151
Часове	153
Ако Лазар.....	156

POST SCRIPTUM

Към Къщата на съновиденията.....	158
Вместо послеслов.....	160

MITHOS

Вярвания

„Защото аз съм вече Румботавър...“

Стига с този Румботавър...
Бях говедочовек,
бях човекобик, освирепял
от безпомощността
да проговори. Да го чуят.
Сега в този хор от говорещи,
пишеци и припяващи все повече
ми се мълчи.
Няма нужда да се вика.
С вокални
изпълнения светът
не може да се оправи.
Човекът у нас
се оказва безгласна буква.
И ако иска да промени
нещо около себе си,
може в най-добрия
случай (пак за себе си) е да се лепне
за някоя /съ/гласна буква.
И да си регистрират
еднолична сричка. Другият вариант
е катастрофален – две съгласни букви
трудно се изговарят и езикът
на националната ни същност
ги пренебрегва като ненужни и
нищожни.

Монолог

И няма смисъл от безсмислия...
Туп-туп,
туп-туп... Труп.
Изтичаш. Душата капе, разкапва се
и вече се оглеждаш до ушите
в локвичката на душата...
И никакъв хранител-ангел,
и никакъв рогат спасител,
дявол да го вземе...
И няма кой да ти подсказе,
че в потопа
допотопното спасение
е Ной!
(Добре, че се научи да гадаеш!)
... Трябва да започваш – птиците
(от чистите и мръсните по седем),
гадинките
(от чистите и мръсните по седем),
надеждни семенца и клончета
(по две от всички),
и себе си
(единия, разбира се!)...
Хайде, дърводелецо,
дълбай по-бързо лодката,
дълбай, дълбай и си кажи
молитвата:

– да не те обърне бурята,
– да не те облази паякът,
– да не те поблазни птичето,
– да не те усетят мравките,
– да не ти отнемат хлебчето,
– да не ти напият стомната,
и както спиш – по навик –
с уста отворена за всичко,
да не погълнеш смок!
Дълбай сега, че съмва, че утре,
когато с лодката се люшнеш върху
вълни
от рамена,
по стълбите додето слиза черната ти
лодка,
съседите ще почнат да разказват, че
тук
живял си без адресна карта, че
смъртта
ти е дошла да те глоби... Животът
може би ще ѝ плати, но ти дълбай,
защото всичко се руши
и времето прелива в твоята чаша,
от вечността ръцете ти отпадат,
и не Отвъд,
а тук неумолимо се разпада
и твоята душа на две
полудуши...

Не може празникът без мене да започне

и аз дойдох – с две змии на кълба в очите,
с две зъбчета зелени във зениците,
с две камшичета, разцепени от бяс...
Едното от челото ми кръвта ще лиже,
а другото в устните ще ме целува,
когато празникът започне да бесува, да
думка с тъпани и с гайди да пищи...

Не може празникът да ни отмине –
не става дума за проблясъка
на чашата,
запратена в тавана на душата...
Не става дума за безсилието, извикано
да ни спаси!
Ще видите пиянството на трезвите, ще
видите
огромните тела на бъчвите
с ребра, разхвърляни на двора...
Небето пак ще бъде смъкнато,
изпрано на реката, бито,
и на тревата хвърлено да слуша
как крачат мравките безсмъртни
към леговището на смъртта!

Ще дойде празникът. И той ме праща
да съобщя, където трябва и на всички
други,
за които празникът не съществува!
Пригответе си наздрависи – последните
наздрависи,
макар да сме привикнали със тостове за
бъдещия
по-добър и по-добър, и по-добър, и по-
добър, и по-добър, и по-добър живот.

Дойдох. Видях. Предупредих.

Спомнете си забравените тържества на
тайните!
Спомнете си забравените песни за
победата!
Спомнете си забравената кръв!
Спомнете си, защото
празникът ще ви разпита всички!